

RIGA CATHEDRAL
ORGAN AND CHAMBER MUSIC
RĪGAS DOMS.
ĒRĢELES UN KAMERMŪZIKA

CANTUS ANNAE

Dubra, Breģe, Ratniece, Šmīdbergs, Zaļupe
Ieva Ezeriete, soprano (4, 6)
Elīna Endzele, percussion (3, 5, 6)
Gidons Grīnbergs, violin (2, 5)
Aigars Reinis, organ (1-6)
Jolanta Barinska, organ assistant

- 1. Rihards Dubra (1963)**
Toccata for organ / Tokāta ērģelēm (2012) 8:44
- 2. Vilnis Šmīdbergs (1944)**
Litany – Festivum purgativum for violin and organ /
Litānija – Šķīstīšanās svētki vijolei un ērģelēm (1999) 11:30
- 3. Ilona Breģe (1959)**
Bell Music for percussion and organ /
Zvanu mūzika sitaminstrumentiem un ērģelēm (2010) 10:04
- 4. Santa Ratniece (1977)**
El mirollo de l'arbore for soprano and organ /
Koka sirds soprānam un ērģelēm (2016) / 8:44
- 5. Rihards Zaļupe (1983)**
Foxfire Under Bare Enoki Tree for violin,
percussion and organ /
*Lapsa zem kailā enoki koka vijolei, sitaminstrumentiem
un ērģelēm* (2015) 12:03
- 6. Rihards Dubra (1963)**
Cantus Annae for soprano, percussion,
organ and positive organ /
*Annas dziesma soprānam, sitaminstrumentiem,
ērģelēm, pozitīvērģelēm* (2013) 21:18

TT: 72:23

Recorded on the E.F. Walcker & Co organ (1884) at the Riga Cathedral, September 2016
© © LMIC/SKANI 055, Rīga 2017
booklet in English / buklets latviski
www.skani.lv

Executive producer: Egīls Šēfers
Producer & recording engineer: Varis Kurmiņš
Design: Gundega Kalendra
Photos: Uldis Muzikants, Jānis Deinats, Jānis Mednis, Ansis Klucis
Booklet text: Ināra Jakubone
Translation: Amanda Zaeska

Ir skaņdarbi, no kuriem grūti šķirties un pēc koncerta nolikt notis malā. Ieraksts ļauj iemūžināt patiesas laimes mirkļus. Bet tā ir arī sirsnīga pateicība komponistiem par brīnumu, ko viņi rada un dāvā mums visiem, lai ieklausītos...

Ieva Ezeriete

Šis ieraksts mums devis iespēju iemūžināt kompozīcijas, kas rakstītas tieši mums – ne vien kā mūziķu ansamblim, bet arī mums – konkrētiem cilvēkiem. Esam laimīgi, ka sadarbībā ar komponistiem Rihardu Dubru, Santu Ratnieci, Rihardu Zaļupi ir radusies brīnišķīga mūzika – spilgta, daudzveidīga, un izteiksmīga. Mums, mūziķiem, ļoti nozīmīga. Tagad, ieskaņota kompaktdiskā, tā var sākt dzīvot plašāk pieejamu dzīvi Latvijā un pasaulē, un varbūt tai radīsies jauni interpreti, paverot iespējas jaunam skatījumam un jauniem apvāršņiem.

Aigars Reinis

Some compositions are hard to part with, and it's hard to put the music aside after the concert. A recording immortalises such moments of true happiness. But a recording is also a heartfelt thank you to the composers for the miracles they create and give to all of us in order to listen more closely...

Ieva Ezeriete

This recording has given us the opportunity to celebrate compositions that have been written specifically for us – not only us as a musical ensemble, but also us as specific people. We are happy that our collaboration with composers Rihards Dubra, Santa Ratniece and Rihards Zaļupe has resulted in wonderful music – vivid, varied and expressive. This is music that is very important to us musicians. Now, recorded on CD, it can reach new listeners in Latvia and abroad, and maybe new interpreters of this music will be found, thereby opening ever new vistas and horizons.

Aigars Reinis

Šim albumam tā idejas autori Ieva Ezeriete un Aigars Reinis bija izvēlējušies visai pretrunīgu „darba virsrakstu” – kameramūzika ērģelēm. Jo vai gan ērģeļmūzika un kameramūzika nav divi šķīrāmi jēdzieni - jau vēsturiski? Ērģeles kopš sendienām skanējušas baznīcās kā kulta, sakrālās dzīves daļa. Tās atbalsojušas dievišķo vārdu un domu. Savukārt kameramūzika bijusi laicīgās jeb sekulārās dzīves auglis un rota. Dzīmusi, lai izteiktu cilvēka paša dziņas un prātu, un lai skanētu mājās (*musica da camera* – istabas mūzika).

Apcerēt garīgā un laicīgā līdzāspastāvēšanu vedina arī albuma ieskaņošanas vieta – Rīgas Doms. Kad 1883/1884. gadā E. F. Walcker & Co Rīgas Domā uzbūvēja šīs izcilās vēlinā romantisma laikmeta ērģeles, rīdzinieki lieliski apzinājās jaunā instrumenta tehniskās iespējas un kvalitāti, tāpēc aicināja pašu Ferencu Listu radīt mūziku Rīgas Doma ērģeļu iesvētīšanai. Tapa *Nun danket alle Gott*.

Gadsimtu vēlāk Rīgas Doma un tā ērģeļu vēsturē bija kāds īpašs, baznīcai netipisks posms. 20. gadsimta sešdesmitajos gados padomju antirelīģiskās ideoloģijas ietekmē baznīca tika pārvērsta laicīgā koncertzālē. Noturēt dievkalpojumu Rīgas Domā bija liegts. Pilnīgi noteikti var apgalvot - garīguma forta misiju baznīcā šai laikā turpināja pildīt tieši ērģeles. Te skanēja Bahs, Hendelis, Franks, pat Mesiāns! Ne tikai ērģeļmūzika, bet arī pasijas, mesas, garīgās kantātes. Rīgas Doma koncertzāle kļuva par augstās mākslas un noteikti arī garīguma simbolu visas PSRS mērogā. Iekļūt koncertā Rīgas Domā bija teju neiespējami – tik populāri tie toreiz bija. Rīgas Doma ērģeles tolaik ieskandināja visizcilākie Latvijas un ārvalstu ērģelnieki.

Šim ideoloģiskajam barbarismam bija arī pārsteidzošs „blakusefekts” – tieši Rīgas Doma ērģeles Latvijas ērģeļmūzikas un ērģeļmuzicēšanas attīstību ietekmēja vairāk kā jebkurš cits instruments un ļoti auglīgi. Tā kā ērģeles no rituāla daļas bija pārtapušas autonomā mākslas instrumentā, kļuva iespējama ne tikai ērģeļmūzikas tehnisko iespēju attīstība, bet arī tāda kā žanru saplūsmē vai modifikācija – tuvinot ērģeļmūziku, piemēram, kameramūzikas saturīgumam un jaudai.

Šis Rīgas Domā ieskaņotais albums un tajā iekļautie darbi, manuprāt, atbalso modernā cilvēka ceļu uz baznīcu vai templi. Vai varbūt – gaitu cauri baznīcai vai templim. Vai tikpat labi – viņa ceļu pretī garīgumam – gan vispārinātā, gan konkrēti sakrālā, rituālā izpratnē. Katrā ziņā – virzību, gaitu, kurā katrs nākamais solis - katrs nākamais skaņdarbs, ļauj vērst skatu citā virzienā, ļauj pieredzēt jaunus apvārsņus un dzīles. Un kurā visi spertie soļi – visi izskanējušie skaņdarbi - summējas kādā vienā, būtiskā apjauumā. Tas, vai startējam kameramūzikā un dodamies pretī sakrālajai mūzikai, vai varbūt tieši otrādi, tad jau vairs nav tik svarīgi.

The initiators of this album, Ieva Ezeriete and Aigars Reinis, chose a quite contradictory ‘working title’, namely, chamber music for organ. After all, have not organ music and chamber music developed into two separate and distinct concepts over the course of time? The organ has long been associated with the church and spiritual life. Chamber music, for its part, has been considered the pinnacle of secular music. Chamber music was born to express an individual’s own mind and passions and to be played in a home (*musica da camera* = room music).

The recording location of this album – the Riga Cathedral – also leads to musings about the coexistence of the sacred and secular. When E. F. Walcker & Co. built the cathedral’s superb Late Romanticism-style organ in 1883–1884, Rīgians were quite familiar with the technical possibilities and quality of the new instrument and therefore invited Franz Liszt himself to dedicate it. Liszt composed ‘Nun danket alle Gott’ for the occasion.

A century later the cathedral and its organ lived through an unusual period for a church. As a result of the anti-religious Soviet ideology, church services were prohibited in the cathedral, and the building was turned into a concert hall in the 1960s. But the organ continued the church’s mission of being a spiritual fortress through performances of music by Bach, Handel, Franck and even Messiaen – not only their organ music but also their Passions, Masses and sacred cantatas. The Riga Cathedral concert hall became a symbol of high art and also spirituality throughout the Soviet Union. So popular were concerts at the Riga Cathedral that tickets were often almost impossible to get. The best organists in Latvia and from abroad performed on the organ.

Surprisingly, the crude Soviet ideology had a positive side effect, because the Riga Cathedral organ, more than any other instrument, greatly influenced the development of Latvian organ music and organ playing. As the organ progressed from being a part of the church ritual to becoming an autonomous instrument of art, the technical possibilities of organ music were able to develop further. In addition, it allowed a certain converging or modification of musical genres, bringing organ music closer to, for example, the content and capacity of chamber music.

This album recorded at the Riga Cathedral and the compositions on it reflect modern man’s road to the church or temple. Or maybe a person’s movement through a church or temple. Or maybe a person’s path towards spirituality, in both a general and a specific sacred, ritual understanding. This road to spirituality – the progression, the pace at which each step, each new composition directs one’s sights in another direction – leads listeners to experience new horizons and depths. And every step, every composition merges into a single, essential awareness. It is then no longer so important whether we begin with chamber music and head towards sacred music or vice versa.

Šo ceļu uzsākam **Riharda Dubras Tokātas** tempā un ritmā, ļaujoties viņa mūzikai tik raksturīgajam uzmundrinoši gaišajam, mažorīgajam tonusam. Neskatoties uz to, zināma ambivalence, divējādība neizpaliek arī te. Jo vienubrīd gribas tā kā pajautāt – varbūt nosaukums *Tokāta* tomēr ir tāds kā māņus gājiens? Jo šī *Tokāta* nebūt nepretendē uz virtuozitātes kalngalu sasniegšanu un pārsniegšanu, kā tam vēsturiski būtu bijis būt. Varbūt komponists šeit vēlēties izbaudīt citus – nosaukuma semantiskos rakursus? No „toccare” – skart – cēlies šis nosaukums un skārums trauslums īpaši uzrunā Riharda Dubras *Tokātas* vidusposmā. Mūsu prātus un sirdis Dubra vēlas skart gan ar sev tik tuvajiem minimālisma un New Age estētiskā sakņotiem rakstības rīkiem, gan uzburot ērģeļu tembros kormūzikas plašās elpas plūdumu.

Tālāk dodamies Viļņa Šmīdberga, vijoles un ērģeļu sabiedrībā. Šmīdberga muzikālā asinsgrupa pilnīgi noteikti ir – kameramūzika. Lai taptu, viņa mūzikai ir nepieciešams tieši tāds atklātības un intimitātes līmenis, tāds dinamisma un dramatisma tonuss, kāds iespējams vien kameramūzikā. Un vijoles solo **Viļņa Šmīdberga Litānijā *job Šķīstīšanās svētkos*** mums liek atcerēties viņa kameramūzikas valodu, kas daudzreiz un tik atklāti stāstījusi par cilvēku viņa mulsumā, neziņā un pašpārmētumu smeldzē. Rīgas Doma velves vijoles balsij ļauj izskanēt brīnišķos augstumos, un, ja to iedomājamies kā lūgšanu, kas bruģē ceļu arvien un arvien augšup, tad ērģeļbalsis sniedz tāda kā kora – vai varbūt draudzes – pleca sajūtu. Tā vien šķiet, ka Šmīdbergam *Šķīstīšanās svētki* kļuvuši iespējami tieši baznīcā un arī pateicoties tai. Korāļa alūzija darba izskaņā to tikai apliecina.

Ilona Breģe Zvanu mūzikā mūs atkal izved ārpus baznīcas un aicina gluži vienkārši jūsmot par pareizticīgo baznīcas zvanu spēlēm. Jo tas taču ir tik skaisti! Muzikālos līdziniekus baznīcas zvaniem komponiste rod gan virtuozās pasāžās ērģeļu augstajos tembros, gan orķestra zvanu, vibrofona, zvaniņu un citu mazāku sitaminstrumentu izšķērdīgajā krāsu paletē. Tomēr, kad skaņurakstā tiek iecementēts arī ērģeļu kontrapunkts, tā vien šķiet – kādu brīdi ļāvusi vienkārši vērot un klausīties, komponiste nu aicina mūs tomēr būvēt telpu arī cilvēka garīgajiem meklējumiem.

Santas Ratnieces *El mirollo de l'arbore (Koka sirds)* mūsu uzmanību vērs katolisko rakstu tradīcijas virzienā, jo te izskan 14.gadsimta mistiķes Sv. Katrīnas no Sjēnas teksts – fragments no viņas slavenākā darba *Dialogi*. Katrīna bija viena no sava laika izglītotākajām un gudrākajām sievietēm, kuras vārdos ieklausījās bīskapi, kardināli un pat pāvests, tieši pēc viņas ieteikuma savulaik pārceļot pāvesta sēdekli no Aviņonas uz Romu. Komponiste gan norāda: „Sv. Katrīnas kosmiskais teksts nebūtu saistāms tikai ar katoļu reliģiju vien. Tas ir asociatīvi poētisks vēstījums par mīlestību, pazemību un piesardzību, kuru katram ļauts izprast saskaņā ar paša pieredzēto.” Santa Ratniece balsij rakstījusi ļoti daudz, jo īpaši korim. Viņas kora partitūrās balsij tiek piešķirta šķietami neierobežota brīvība, absolūti neprognozējams, neatkārtojams skanējums, pārkāpjot visas iedomājamās tehniskās robežas, liekot ik dziedātājam atklāties līdz tam neapjaustā kapacitātē un kvalitātē. Bet Sv.Katrīnas teksts itāļu valodā ir līcis komponistes skaņurakstam mainīties, to radikāli vienkāršojot un dzidrinot. Piešķirot tam Santas Ratnieces mūzikai netipisku, salīdzinoši tradicionālu rečitējošu izteiksmi, un rosinot asociācijas ar garīgās mūzikas senākajiem paraugiem.

We begin this road with **Rihards Dubra's Toccata** and the characteristically light, inspiring and optimistic tone of his music. But a certain ambivalence or duality can also be heard here. Because at one point we wonder whether the title *Toccata* might have been selected to fool the listener. This *Toccata* does not claim to reach new, virtuoso heights, as such music did in the past. Maybe the composer wished to explore some of the other semantic aspects of the title? The title comes from the word *toccare* ('to touch'), and the fragility of touch particularly addresses the listener in the middle section of this composition. Dubra wishes to touch our minds and hearts with both the minimalism and New-Age musical tools so dear to him and also by conjuring with the organ's sound the broad flow of breath encountered in choral music.

Our journey continues in the company of **Vilnis Šmīdbergs**, the violin and the organ. Šmīdbergs most definitely belongs to chamber music. In order to come into being, his music needs precisely this level of honesty and intimacy, this dynamism and dramatic tone that can only be found in chamber music. And the violin solo in Šmīdbergs' **Litany – Festivum Purgativum** reminds us of the composer's chamber music language, which has so often and honestly spoken about human bewilderment, uncertainty and the pain of self-reproach. Riga Cathedral's domed ceiling lets the violin's voice resound to beautiful heights, and, if we imagine this sound as a prayer that paves the road leading us higher, the organ's voices provide something similar to a choir's – or maybe a congregation's – shoulder to lean on. In fact, it seems that the Litany came to Šmīdbergs precisely in a church and as a result of the church, and the allusion to a chorale at the end of the composition underscores this idea.

Ilona Breģe's Bell Music again leads us outside of the church and invites us to simply enjoy the play of the Orthodox church bells. Because they are so beautiful! Breģe finds musical counterparts to the church bells in her virtuoso passages for the organ's higher registers as well as in the extravagant palette of colour provided by chimes, vibraphone, glockenspiel and other percussion instruments. And yet, when the organ's counterpoint joins the composition, it seems that Breģe, after letting us simply observe and listen for a while, now invites us to nevertheless also build a space for human spiritual quests.

Santa Ratnieces' El mirollo de l'arbore, which contains an excerpt from *Dialogues*, the best-known work of the 14th-century mystic St. Catherine of Siena, turns our attention to Catholic traditions. Catherine was one of the most educated and intelligent women of her time, and she had the ear of bishops, cardinals and even the pope, whom she persuaded to move the papacy from Avignon back to Rome. Ratniece, however, explains that 'St. Catherine's cosmic text should not be linked only with the Catholic religion. It is an associatively poetic message about love, humility and caution, which each listener may understand according to his or her own experience.' Ratniece has written many compositions for voice, especially choir. Her choir scores grant a seemingly unlimited freedom to the voice, an absolutely unpredictable and unique sound that steps across all imaginable technical boundaries, making each singer reveal him- or herself in heretofore unknown capacity and quality. But St. Catherine's text in Italian has brought a change to Ratniece's composition, radically simplifying it and giving it more clarity. It gives her music an atypical and relatively traditional recitative expression, leading to associations with the oldest examples of sacred music.

Gluži citā – austrumu garīgās pieredzes un mitoloģijas laukā mūs vēlas aizvest **Rihards Zaļupe**. Viņa **Foxfire under bare enoki tree** atbalsojas japāņu folklorā sastopamais maldugunu motīvs – stāsts par lapsu pulcēšanos Jaungada naktī zem kailā enoki koka, lai pirms došanās uz dieva Inari templi pārgērbtos īpašos, liesmojošos tērpos. Liesmojošo lapsu skaits ļāvis zemniekiem pareģot nākamā gada ražu. Mītiskā stāsta vizuālā konkrētība un arī dinamika, šķiet, ļāvusi mūzikā ienākt gluži citām krāsām un ritmiem, pat populārās mūzikas žanru alūzijām. Tās nu ir pilnīgi citas un citādas stihijas – gan idejiski, gan muzikāli, un šo panteisko pirmreizīgumu Riharda Zaļupes vizuāli krāšņā partitūra ļauj izbaudīt teju kinomūzikas žanra cienīgā tēlainībā. Muzikālais vēstījums izskan tiešām dramatiski, to veicina gan dinamiskie tempi un ritmi, gan sitaminstrumentu mobilizējošais lietojums, kas ir tikai likumsakarīgi, atceroties to, ka Rihards Zaļupe pats ir sitaminstrumentālists.

Albumu noslēdz **Riharda Dubras Cantus Annae**, ar kuru atgriežamies bibliskajā kontekstā. Rihards Dubra, daudzu sakrālu kordarbu autors, lieliski pārzina šo materiālu, un šoreiz viņa lasījumā mums ļauts izdzirdēt Vecās Derības pravieša Sāmuēla mātes Annas balsi. Tas ir stāsts par sievietes neauglību, viņas vēršanos pie Dieva ar lūgumu dot viņai bērnu, pretī solot šo bērnu nodot Dieva kalpībā. Annas lūgšana tiek uzklautā un viņas solījums – izpildīts. Annas pateicības vārdus mēdz salīdzināt ar Jaunavas Marijas slavinājuma vārdiem Jaunajā Derībā – *Magnificat*. Rihardu Dubru Vecās Derības teksts ir rosinājis gleznot ne tikai monumentāli panorāmisku fonu galvenās varones pārdzīvojumiem un vārdiem, bet, tā vien šķiet, iedzīvināt mūzikā arī citus tēlus, domu, jūtu sabiezinājumā ļaujot atblāzmoties arī Annas sarunu biedram - visuvarenajam Dievam. Neizpaliek arī rituāla atbalsis, liekot lietā sitaminstrumentu - dzīves ritma, sirdspukstu ritma, rituālu ritma atainotāju - iespējas un dinamiku. Vēloties žanriski definēt Riharda Dubras *Annas dziedājumus*, tie, visdrīzāk, būtu rada garīgajām kantātēm. Tātad - no kameriemūzikas vai kamerizjūtas sākuši šo ceļu, esam nepārprotami iegājuši baznīcā.

Rihards Zaļupe takes the listener in a completely different direction, namely, towards Eastern spiritualism and mythology. His composition **Foxfire Under Bare Enoki Tree** incorporates the ignis fatuus motif found in Japanese folklore. It is the story of the foxes that gather under a bare enoki tree on New Year's Eve. There, before they go to the temple of the god Inari, they dress in special, flaming clothes. The number of flaming foxes allowed farmers to predict the size of the coming year's harvest. The visual concreteness and dynamics of the mythical story seem to have allowed the music to develop in completely different colours and rhythms, including allusions to the genre of popular music. These are very different elements, both ideologically and musically, and Zaļupe's visually colourful score lets the listener enjoy this pantheistic originality through imagery almost like that of film music. The musical message is truly dramatic, encouraged by the dynamic tempos and rhythms as well as the use of percussion, which is only natural when we remember that Zaļupe is a percussionist himself.

The album closes with **Rihards Dubra's Cantus Annae**, with which we return to the Biblical context. As the composer of many works of sacred music for choir, Dubra knows this material well, and this time his reading of it lets us hear the voice of Hannah, the mother of the prophet Samuel in the Old Testament. It is the story of a woman's infertility and how she turns to God to ask for a child, for which she promises to give her child into His service. Hannah's prayer is heard, and she fulfils her promise. Her words of thanks are often compared to the Magnificat, the Virgin Mary's words of praise in the New Testament. The Old Testament text inspired Dubra to not only paint a monumental panoramic backdrop for Hannah's experiences and words, but to also bring to life other characters in the music, including Hannah's conversation partner, the omnipotent God, who is reflected in the dense scenery of thought and emotion. Nor does the music lack the reverberation of ritual, making good use of the possibilities and dynamics of percussion instruments to portray the rhythm of life, the rhythm of a heartbeat, the rhythm of ceremony. In terms of genre, Dubra's *Cantus Annae* most likely belongs to the sacred cantata. And so, having begun this road with chamber music, we have now clearly entered the church.

Elīna Endzele

Ieva Ezeriete

Gidons Grīnbergs

Aigars Reinis

Soprāns **Ieva Ezeriete** ir Latvijas Radio kora dziedātāja un soliste. Bez viņas dziedrās balss nav iedomājami nedz klasiskās, nedz laikmetīgās mūzikas, tostarp vokāli instrumentālu lieldarbu atskaņojumi. Viņa piedalījies arī laikmetīgo operu – Volfganga Rīma „Jakoba Lenca” un „Kara daba” iestudējumos. Ieva Ezeriete sadarbojusies ar Aigaru Reini, Elīnu Endzeli, Ditu Krenbergu, Ēriku Kiršfeldu, Agnesi Egliņu un citiem. Viņas balss skanējusi arī Dziesmu svētku estrādē, izdziedot solo Romualda Jermaka, Selgas Mencēs un Raimonda Tigula darbos. Par izcilu darbu ansambļi Ieva Ezeriete saņēmusi Lielo mūzikas balvu 2007.

Sitaminstrumentāliste **Elīna Endzele** ir Latvijas Nacionālā Simfoniskā orķestra mūziķe, trio „Art-i-shock”, sitaminstrumentu ansambļa “Perpetuum Ritmico” dalībniece, kā arī starptautiskā sitaminstrumentu un metāla pūšaminstrumentu ansambļa „Brasscussion” dalībniece (Berlīne). Kā soliste uzstājusies kopā ar Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri, Liepājas simfonisko orķestri, orķestri „Rīga”, Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas simfonisko orķestri, un “Sinfonia Concertante”. Bijusi kamerorķestra “Kremerata Baltica” viesmāksliniece. 2017.gadā divkārt tika nominēta Latvijas Lielajai Mūzikas balvai – gan „Art-i-shock”, gan „Perpetuum Ritmico” sastāvā – kategorijās „Par izcilu sniegumu kameramūzikā” un „Gada koncerts”. 2008. gadā ieguvusi 2. vietu Starptautiskajā Timpānistu konkursā Parīzē (International Timpani Competition Paris, 2008). 2009. gadā ieguvusi Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas un Swedbankas Gada balvu jaunajam mūziķim.

Vijolnieks **Gidons Grīnbergs** studējis J.Vītola Mūzikas akadēmijā docenta Jāņa Bulava klasē, 2004.gada absolvējis arī maģistrantūru kameransambļa katedrā. Vijolnieks muzicējis kopā ar dažādiem Latvijas mūziķiem – gan ērģelniekiem, gan kameransambļos. Koncertējis ASV, Francijā, Vācijā, Zviedrijā, Maltā, Igaunijā un cituviet gan kā solists, gan dažādos kameramūzikas sastāvos. Strādā Latvijas Nacionālās Operas orķestrī.

Ērģelnieks **Aigars Reinis** ir ne tikai viens no radoši aktīvākajiem Latvijas ērģelniekiem, bet arī profesionāls kora un senās mūzikas ansambļu dziedātājs. Ir Latvijas Radio kora mākslinieks un solists, daudzus gadus dziedājis vokālajās grupā „Schola Cantorum Riga”, šobrīd dzied senās mūzikas ansambļi „Ars Antiqua Riga”. Bijis Jelgavas Sv. Annas katedrāles ērģelnieks, šobrīd ir Rīgas Vecās Sv. Ģertrūdes baznīcas ērģelnieks un viens no Rīgas Doma koncertērģelniekiem. Kopā ar Ilzi Reini kopš 2010.gada uzstājas kā ērģelnieku duets. Ērģelspēli studējis J.Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā pie prof. Tāivalža Dekšņa. Papildinājis pie Ludgera Lomana (Vācija), Hansa Ulas Eriksona, Hansa Hellstena (Zviedrija), kā arī Uplandes Starptautiskajā ērģeļu akadēmijā. Aigars Reinis ar panākumiem piedalījies jauno kordirigentu konkursos, Starptautiskajā ērģelnieku konkursā Lahti (Somija) un Erfurtes ērģelnieku konkursā Vācijā (1999). Sniedzis koncertus Latvijā, Vācijā, Čehijā, Polijā, Francijā, Ungārijā, Itālijā, Norvēģijā, Zviedrijā.

Soprano **Ieva Ezeriete** is a singer and soloist in the Latvian Radio Choir. The choir's recordings of classical as well as contemporary music, including large works for choir and orchestra, are unimaginable without Ezeriete's clear voice. She has also participated in the contemporary opera productions *War Sum Up* and Wolfgang Rihm's *Jakob Lenz*. She has collaborated with Aigars Reinis, Elīna Endzele, Dita Krenberga, Ēriks Kiršfelds, Agnese Egliņa and others. Ezeriete's voice has also been featured on the large Latvian Song Festival stage in music by Romualds Jermaks, Selga Mence and Raimonds Tiguls. In 2007 she received the Latvian Great Music Award for excellent performance in an ensemble.

Percussionist **Elīna Endzele** is a musician in the Latvian National Symphony Orchestra as well as a member of the Art-i-Shock trio and the Perpetuum Ritmico percussion ensemble. She is also a member of the Berlin-based Brasscussion percussion and brass ensemble. As a soloist, Endzele has performed with the Latvian National Symphony Orchestra, the Liepāja Symphony Orchestra, the Orchestra RIGA, the Symphony Orchestra of the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music and the Sinfonia Concertante chamber orchestra. For several years Elīna has been a guest artist of the Kremerata Baltica chamber orchestra. In 2017 she was nominated twice for the Latvian Great Music Award, for her work in both Art-i-Shock and Perpetuum Ritmico. In 2008 Endzele won 2nd place at the International Timpani Competition in Paris. In 2009 she won the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music and Swedbank Annual Award for young musician of the year.

Violinist **Gidons Grīnbergs** studied at the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music under Jānis Bulavs and also earned a master's degree in chamber ensemble in 2004. He has collaborated with many different musicians, including organists and chamber ensembles. He has performed in the United States, France, Germany, Sweden, Malta, Estonia and elsewhere as a soloist and as a member of various chamber music groups. Grīnbergs plays with the Latvian National Opera.

Organist **Aigars Reinis** is not only one of the most active and creative organists in Latvia but also a professional singer in choirs and early-music ensembles. He is an artist and soloist with the Latvian Radio Choir, a long-time member of the vocal group Schola Cantorum Riga and currently also a singer with the Ars Antiqua Riga early-music ensemble. He served as the organist at St. Anne's Church in Jelgava and is currently the organist at the St. Gertrude Old Church in Riga and one of the organists at the Riga Cathedral. He has performed organ duets together with Ilze Reine since 2010. Reinis studied organ at the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music under Prof. Tāivaldis Deksnis. He has continued his studies with Ludger Lohmann (Germany), Hans-Ola Ericsson, Hans Hellsten (Sweden) and also at the Leufsta Bruk International Organ Academy in Uppland, Sweden. Reinis has successfully participated in choir conducting competitions as well as the International Organists Competition in Lahti (Finland) and the Erfurt Organ Competition in Germany (1999). He has performed in Latvia, Germany, Czech Republic, Poland, France, Hungary, Italy, Norway and Sweden.